

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 597 din 29 august 2007

HOTĂRÂREA din 19 octombrie 2006
în Cauza Raicu împotriva României
Strasbourg

(Cererea nr. 28.104/03)

În Cauza Raicu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), reunită în cadrul unei camere formate din: domnii: B.M. Zupancic, președinte, J. Hedigan, C. Bîrsan, doamna A. Gyulumyan, domnii E. Myjer, David Thor Bjorgvinsson, doamna I. Berro-Lefevre, judecători, și domnul V. Berger, grefier de secție, după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 28 septembrie 2006,

pronunță următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 28.104/03 îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, doamna Alexandrina Raicu (*reclamanta*), a sesizat Curtea la data de 4 august 2003, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat prin agentul guvernamental, doamna Beatrice Ramașcanu.

3. La data de 4 noiembrie 2005, președintele Secției a III-a a hotărât să comunice cererea Guvernului. Invocând prevederile art. 29 § 3 din Convenție, acesta a hotărât ca admisibilitatea și temeinicia cauzei să fie examinate în același timp.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamanta s-a născut în anul 1943 și locuiește în București.

5. La data de 10 iulie 1997, T.A. și T.V. au introdus împotriva Consiliului Municipiului București o acțiune în revendicare a apartamentului nr. 51, situat în București, Str. Fuiorului nr. 7, care le fusese confiscat de către stat în temeiul Decretului nr. 223/1974, la plecarea lor definitivă în străinătate în anul 1978.

6. La data de 16 octombrie 1997, Consiliul Municipiului București i-a vândut reclamantei apartamentul în litigiu, în temeiul Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului înainte de 1989 (Legea nr. 112/1995).

7. Prin Sentința din 9 octombrie 1998, Judecătoria Sectorului 3 București a admis acțiunea în revendicare menționată mai sus. În lipsa recursului format de Consiliul Municipiului București, sentința a rămas definitivă.

8. Prin Sentința din 30 noiembrie 1999, Judecătoria Sectorului 3 București a admis acțiunea în constatarea nulității contractului de vânzare din 16 octombrie 1997, introdusă de T.A. și T.V. și îndreptată împotriva Consiliului Municipiului București și împotriva reclamantei, pe motivul că primăria fusese de reacredință la încheierea contractului, ținând seama de acțiunea în revendicare aflată pe rol la momentul respectiv.

9. La data de 23 noiembrie 2000, Tribunalul Municipiului București a pronunțat o hotărâre de respingere a apelului introdus de reclamanta și de Primăria București împotriva sentinței de mai sus.

10. Prin Hotărârea din 12 martie 2001, Curtea de Apel București a admis recursul formulat de reclamanta și a respins acțiunea în constatarea nulității contractului de vânzare-cumpărare litigios. Ea a statuat că partea interesată fusese de bună-credință în momentul încheierii contractului și că nerespectarea de către Primăria București a obligației sale legale de a suspenda vânzarea apartamentului după introducerea acțiunii în revendicare de către T.A. și T.V. nu era sancționată prin nulitatea absolută a contractului, ci prin nulitatea relativă, care nu putea fi invocată de către T.A. și T.V., care erau terțe părți ale contractului. Curtea a adăugat că normele de aplicare a Legii nr. 112/1995 prevedeau că funcționarii primăriei erau responsabili pentru prejudiciul cauzat prin nerespectarea obligației de a suspenda vânzarea în discuție.

11. Prin Hotărârea din 12 februarie 2003, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul în anulare formulat de procurorul general împotriva Hotărârii din 12 martie 2001, menționată mai sus. Ea a statuat că, având în vedere că Legea nr. 112/1995, modificată prin Hotărârea Guvernului nr. 11/1997, nu permitea decât vânzarea imobilelor naționalizate de stat în baza unui titlu valabil, apartamentul în litigiu, naționalizat fără titlu valabil, nu ar fi trebuit să facă

obiectul unui contract de vânzare-cumpărare, care era prin urmare lovit de nulitate absolută. Curtea a apreciat că primăria fusese de rea-credință la încheierea contractului de vânzare-cumpărare și că reclamanta nu își dovedise bunăcredință, dând dovadă în special de o lipsă de diligență în a se informa asupra situației apartamentului în discuție.

12. Prin urmare, Curtea Supremă de Justiție a casat Hotărârea din 12 martie 2001 a Curții de Apel București și a confirmat temeinicia soluției de constatare a nulității contractului de vânzare-cumpărare din 16 octombrie 1997.

13. În prezent, reclamanta face obiectul unei proceduri de evacuare din apartamentul în discuție.

II. Dreptul și practica internă pertinente

A. Codul de procedură civilă

14. La data evenimentelor, articolele pertinente din Codul de procedură civilă prevedeau următoarele:

„Articolul 330

Procurorul general, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, poate ataca cu recurs în anulare, la Curtea Supremă de Justiție, hotărârile judecătorești irevocabile pentru următoarele motive:

- 1.** când instanța a depășit atribuțiile puterii judecătorești;
- 2.** când prin hotărârea atacată s-a produs o încălcare esențială a legii, ce a determinat o soluționare greșită a cauzei pe fond ori aceasta hotărâre este vădit netemeinică.”

„Articolul 330¹

În cazurile prevăzute de art. 330 pct. 1 și 2, recursul în anulare se poate declara în termen de 1 an de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă.”

15. Articolele 330 și 330¹ au fost abrogate de articolul I § 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58 din 25 iunie 2003.

B. Dreptul și jurisprudența interne referitoare la căile de recurs aflate la dispoziția persoanelor ale căror contracte de vânzare-cumpărare încheiate în temeiul Legii nr. 112/1995 au fost anulate

16. Art. 49 și 51 din Legea nr. 10/2001 privind restituirea bunurilor naționalizate în mod abuziv (Legea nr. 10/2001) prevăd că foștii chiriași ai statului, ale căror contracte de vânzare-cumpărare ale apartamentelor în care locuiseră cu chirie au fost anulate, pot cere în justiție rambursarea de către autorități a prețului plătit, actualizat în funcție de rata inflației și de cheltuielile necesare și utile efectuate în aceste apartamente. În cazul în care apartamentul în discuție fusese naționalizat în mod legal, rambursarea cheltuielilor se află în sarcina persoanei care are dreptul la restituirea bunului.

17. În temeiul art. 49 și 51 citate mai sus, prin Hotărârea din 25 martie 2005, pronunțată în ultimă instanță, Tribunalul București a admis acțiunea foștilor chiriași al căror contract de vânzare-cumpărare al apartamentului în discuție fusese anulat și a obligat statul la rambursarea prețului pe care îl plățiseră, actualizat în funcție de rata inflației, adică 85.499.752 lei [circa 2.320 euro], iar pe noii proprietari i-a obligat la rambursarea cheltuielilor necesare și utile efectuate de foștii chiriași în apartament, adică 92.959.630 lei [circa 2.525 euro]. Prin Hotărârea din 29 martie 2005, instanța menționată mai sus a admis, în ultimă instanță, o acțiune similară, obligând statul la rambursarea prețului actualizat, adică 78.006.110 lei [circa 2.120 euro], precum și cheltuielile necesare și utile efectuate de foștii chiriași în apartamentul în discuție, adică 35.452.748 lei [circa 963 euro].

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a art. 6 alin. (1) din Convenție

18. Reclamanta pretinde că rejudecarea Hotărârii definitive din 12 martie 2001 de către Curtea Supremă de Justiție, în urma unui recurs în anulare formulat de procurorul general, a încălcat principiul securității raporturilor juridice garantat de art. 6 § 1 din Convenție care, în partea sa pertinentă, prevede următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil (...) a cauzei sale de către o instanță independentă și imparțială (...), care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...).”

A. Asupra admisibilității

19. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Mai mult, aceasta observă că nu este lovit de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Așadar, acesta trebuie declarat admisibil.

B. Asupra fondului

20. Guvernul recunoaște că desființarea Hotărârii definitive din 12 martie 2001 a Curții de Apel București pe calea unui recurs în anulare constituie o ingerință în dreptul reclamantei la un proces echitabil și la respectarea securității raporturilor juridice, însă apreciază că acest drept nu este absolut (*Fayed împotriva Regatului Unit*, Hotărârea din 21 septembrie 1994, seria A nr. 294-B, p. 49-50, § 65). După părerea lui, ingerința în cauza era prevăzută de lege, și anume de art. 330 și 330¹ din Codul de procedură civilă, abrogate între timp, viza un scop legitim, adică respectarea dreptului de proprietate al foștilor proprietari, și era proporțională cu scopul urmărit.

21. În ceea ce privește proporționalitatea ingerinței, Guvernul pune în evidență faptul că Curtea Supremă de Justiție s-a aflat în fața dilemei de a pune în balanță respectarea securității raporturilor juridice și cea a dreptului de proprietate al foștilor proprietari, drept recunoscut cu efect retroactiv prin Sentința din 9 octombrie 1998 a Judecătoriei Sectorului 3 București. El apreciază că desființarea Hotărârii din 12 martie 2001, pronunțată în favoarea

reclamantei, a fost necesară pentru a restaura ordinea juridică internă și pentru a asigura respectarea dreptului de proprietate al foștilor proprietari, T.A. și T.V. Mai mult, el consideră ca, în analiza proporționalității, trebuie ținut cont de faptul că reclamanta putea introduce împotriva autorităților o acțiune de rambursare a prețului plafonat plătit pentru apartamentul în litigiu, actualizat în funcție de rata inflației.

22. Reclamanta contestă argumentele Guvernului și susține că anularea Hotărârii definitive din 12 martie 2001 i-a încălcat dreptul la un proces echitabil.

23. Curtea reamintește că dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe, garantat de art. 6 § 1 din Convenție, trebuie interpretat în lumina preambulului Convenției, care enunță supremația dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor contractante.

24. Unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care prevede, printre altele, că soluția dată de o manieră definitivă în orice litigiu de către instanțe să nu mai fie repusă în discuție (*Brumărescu împotriva României* [MC] nr. 28.342/95, § 61, CEDO 1999-VII). În baza acestui principiu, niciuna dintre părți nu este abilitată să solicite supervizarea unei hotărâri definitive și executorii cu singurul scop de a obține o reexaminare a cauzei și o nouă decizie în privința sa. Supervizarea nu trebuie să devină un apel deghizat, iar simplul fapt că pot exista doua puncte de vedere asupra subiectului respectiv nu este un motiv suficient de a rejudeca o cauză. Nu se poate deroga de la acest principiu decât dacă o impun motive substanțiale și imperioase (*Riabykh împotriva Rusiei*, nr. 52.854/99, § 52, CEDO 2003-IX).

25. În ceea ce privește argumentul Guvernului, conform căruia desființarea Hotărârii Curții de Apel București din 12 martie 2001 era necesară pentru a asigura respectarea dreptului de proprietate al lui T.A. și T.V., Curtea reamintește faptul că a statuat că atenuarea vechilor prejudicii nu trebuie să creeze noi neajunsuri disproporționate (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Pincova și Pinc*, nr. 36.548/97, CEDO 2002-VIII, § 58). Ea apreciază că nu îi revine unei persoane care a beneficiat de o hotărâre definitivă favorabilă sarcina să suporte consecințele faptului că sistemul legislativ și judiciar intern a condus, în speță, la coexistența a doua hotărâri definitive ce confirmă dreptul de proprietate al unor persoane diferite asupra aceluiasi bun.

26. În ceea ce privește posibilitatea reclamantei de a obține în justiție restituirea prețului plătit pentru apartamentul în litigiu, actualizat în funcție de rata inflației, Curtea consideră că în privința capătului de cerere întemeiat pe art. 6 § 1 din Convenție, aceasta posibilitate nu ar putea fi văzută ca o măsură susceptibilă să aducă remediu ingerinței suportate de partea interesată în dreptul sau la un proces echitabil prin desființarea hotărârii definitive care îi era favorabilă (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Brumărescu*, citată mai sus, § 50) sau să justifice încălcarea principiului securității raporturilor juridice.

27. În lumina observațiilor de mai sus, Curtea apreciază că, în speță, nu exista motive substanțiale și imperioase care să justifice o derogare de la principiul securității raporturilor juridice și nu vede niciun motiv de a se abate de la abordarea adoptată în alte cauze similare,

situația de fapt fiind aproximativ aceeași (a se vedea, printre altele, *S.C. Mașinexportimport Industrial Group SA împotriva României*, nr. 22.687/03, §§ 36-37, 1 decembrie 2005).

28. Aceste elemente îi sunt suficiente Curții pentru a concluziona că desființarea de către Curtea Supremă de Justiție a Hotărârii definitive din 12 martie 2001 a încălcat principiul securității raporturilor juridice, aducând atingere dreptului reclamantei la un proces echitabil.

29. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție.

II. Asupra pretinsei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1

30. Reclamanta denunță o încălcare a dreptului sau la respectarea bunurilor din cauza desființării Hotărârii definitive din 12 martie 2001 de către Curtea Supremă de Justiție. Ea invocă art. 1 din Protocolul nr. 1, care prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.”

A. Asupra admisibilității

31. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Mai mult, Curtea relevă că el nu este lovit de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Așadar, el trebuie declarat admisibil.

B. Asupra fondului

32. Guvernul recunoaște că desființarea Hotărârii definitive din 12 martie 2001 de Curtea Supremă de Justiție constituie o ingerință în dreptul reclamantei la respectarea bunurilor sale. Totuși, el apreciază că aceasta ingerința era prevăzută de lege, adică de art. 330 și 330¹ din Codul de procedură civilă, abrogate între timp, că ea viza un scop legitim, adică respectarea dreptului de proprietate al foștilor proprietari, și că era proporțională cu scopul urmărit. Din acest motiv, Guvernul face trimitere la Cauza *Străin împotriva României* (nr. 57.001/00, § 38, 21 iulie 2005) și pune în evidență că T.A. și T.V., foștii proprietari ai apartamentului în litigiu, dispuneau de un „bun” în baza Hotărârii definitive din 9 octombrie 1998, cu efect retroactiv, prin care statul a fost condamnat să le restituie apartamentul în cauza. El consideră, făcând trimitere la jurisprudența pertinentă, că reclamanta ar fi putut introduce o acțiune pentru a obține, pe de o parte, rambursarea prețului plafonat plătit pentru apartamentul în litigiu care, actualizat în funcție de rata inflației, s-ar ridica la 1.180 euro, și, pe de altă parte, cheltuielile necesare și utile efectuate în apartament.

33. Reclamanta contestă argumentele Guvernului și susține că desființarea Hotărârii definitive din 12 martie 2001 a privat-o de dreptul sau de proprietate asupra apartamentului în discuție.

34. Curtea observă în primul rând că nu se contestă faptul că reclamanta beneficia de un „bun”, în sensul jurisprudenței Curții, în baza Hotărârii definitive din 12 martie 2001 a Curții de Apel București, care a recunoscut valabilitatea contractului din 16 octombrie 1997, prin care reclamanta dobândise apartamentul litigios.

35. Ea consideră că desființarea de către Curtea Supremă de Justiție a hotărârii definitive mai sus menționate a avut ca efect privarea reclamantei de bunul sau, în sensul celei de-a doua fraze a primului alineat al art. 1 din Protocolul nr. 1 (a se vedea, *mutatis mutandis*, *SC Mașinexportimport Industrial Group S.A.*, citată mai sus, § 44).

36. O privare de proprietate care să țină de cea de-a doua normă se poate justifica numai dacă se demonstrează în special că ea a intervenit din motiv de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege. În plus, orice ingerință în exercitarea dreptului de proprietate trebuie să răspundă criteriului de proporționalitate. Curtea nu încetează să reamintească următorul lucru: trebuie păstrat un echilibru just între cerințele interesului general al comunității și imperativele protecției drepturilor fundamentale ale omului. Echilibrul ce trebuie păstrat va fi distrus dacă persoana în cauza suporta o sarcină specială și exorbitantă. În acest sens, Curtea a statuat deja că acest echilibru este atins, de obicei, atunci când despăgubirea plătită persoanei private de proprietate este rezonabilă în raport cu valoarea „venală” a bunului, așa cum este ea stabilită la data la care a intervenit privarea de proprietate (*Brumărescu*, citată mai sus, § 78, și *Pincova și Pinc*, citată mai sus, § 53).

37. În speță, presupunând chiar că ingerința litigioasă ar fi avut o „baza legală” și ar fi servit unei cauze de utilitate publică, Curtea trebuie să analizeze dacă ea corespundea criteriului proporționalității. În acest sens, ea ia notă de argumentele Guvernului, și anume că foștii proprietari beneficiau, la rândul lor, de o hotărâre definitivă care le recunoștea dreptul de proprietate și obliga autoritățile să le restituie apartamentul în discuție și că reclamanta ar fi putut introduce o acțiune pentru rambursarea prețului actualizat și a cheltuielilor efectuate cu apartamentul. Totuși, Curtea reamintește faptul că a statuat că atenuarea vechilor prejudicii nu trebuie să creeze noi neajunsuri disproporționate. În acest scop, legislația ar trebui să permită să se țină seama de circumstanțele speciale ale fiecărei spețe, pentru că persoanele care și-au dobândit bunurile de bunăcredință să nu fie puse în situația de a suporta povara responsabilității statului care confiscase odinioară aceste bunuri (a se vedea *Pincova și Pinc*, citată mai sus, § 58).

38. Curtea relevă faptul că, în baza Hotărârii definitive din 12 martie 2001, reclamantei i s-a recunoscut dreptul de proprietate asupra apartamentului în discuție, instanțele interne considerând că a fost de bună-credință la momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare al apartamentului din 16 octombrie 1997. Ea observă că reclamantei nu i s-a acordat nicio despăgubire pentru apartamentul de care a fost privată în urma anulării hotărârii mai sus menționate de către Curtea Supremă de Justiție. Dacă reclamanta nu a introdus nicio acțiune de rambursare a prețului plătit și a cheltuielilor necesare și utile efectuate cu apartamentul, trebuie constatat ca, așa cum reiese de altfel din jurisprudența trimisă de Guvern, o astfel de acțiune nu ar fi putut duce la acordarea unei despăgubiri care să fie rezonabilă în raport cu valoarea „venală” a apartamentului de care a fost privată. Mai mult,

Curtea observă că Guvernul nu a susținut că reclamanta dispunea de o cale de recurs care i-ar fi permis să compenseze diferența dintre prețul de cumpărare actualizat, evaluat la 1.180 euro, și valoarea bunului la data Hotărârii din 12 februarie 2003, pronunțată în recursul în anulare.

39. Având în vedere observațiile de mai sus, Curtea apreciază că atingerea adusă dreptului reclamantei la respectarea bunurilor sale a rupt, în defavoarea sa, justul echilibru ce trebuia păstrat între protecția proprietății și cerințele interesului general.

Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1.

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

40. Conform art. 41 din Convenție:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

41. În ceea ce privește prejudiciul material suportat, reclamanta solicită 35.000 euro, reprezentând valoarea apartamentului de care a fost privată prin admiterea recursului în anulare. Ea solicită, de asemenea, 15.000 euro cu titlu de daune morale pentru suferințele cauzate prin ingerința statului în dreptul sau de proprietate.

42. Guvernul consideră că suma care trebuie luată în calcul cu titlu de daune materiale este prețul plafonat plătit în 1997 de către reclamantă, actualizat în funcție de rata inflației, adică 1.180 euro, și că din cauză că aceasta nu a plătit în 1997 valoarea de piață a apartamentului în litigiu ea nu ar fi putut obține o sumă care să corespundă valorii actuale a bunului. În ceea ce privește cererea de daune morale, Guvernul apreciază că prejudiciul pretins ar fi suficient compensat în cazul unei constatări a încălcării și că, în orice caz, reclamanta nu a dovedit nicio legătură de cauzalitate între pretinsa încălcare și suferința invocată.

43. Curtea reamintește că o hotărâre care constată o încălcare atrage pentru statul pârât obligația juridică în temeiul Convenției de a pune capăt încălcării și de a-i înlătura consecințele. Dacă dreptul intern nu permite decât înlăturarea parțială a consecințelor acestei încălcări, art. 41 din Convenție îi conferă Curții puterea de a-i acorda o reparație părții lezate prin actul sau omisiunea care a determinat constatarea unei încălcări a Convenției. În exercitarea acestei puteri, ea dispune de o anumită libertate de acțiune; adjectivul „echitabil” și expresia „dacă este cazul” demonstrează acest lucru.

44. Printre elementele luate în considerare de către Curte, atunci când statuează în materie, figurează prejudiciul material, adică pierderile suportate efectiv ca o consecință directă a pretinsei încălcări, și prejudiciul moral, adică reparația stării de neliniște, a neplăcerilor și incertitudinilor ce rezultă din aceasta încălcare, precum și alte daune

nemateriale (a se vedea, printre altele, *Ernestina Zullo împotriva Italiei*, nr. 64.897/01, § 25, 10 noiembrie 2004).

45. În plus, acolo unde diferitele elemente ce constituie prejudiciul nu se pretează la un calcul exact sau acolo unde distincția dintre prejudiciul material și cel moral se arată dificilă, Curtea poate fi determinată să le analizeze global (*Comingersoll împotriva Portugaliei* [MC], nr. 35.382/97, § 29, CEDO 2000-IV).

46. Curtea apreciază, în circumstanțele speței, că restituirea apartamentului în litigiu către reclamantă, al cărei drept de proprietate fusese confirmat prin Hotărârea definitivă din 12 martie 2001 a Curții de Apel București, ar pune partea interesată pe cât posibil într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă cerințele art. 1 din Protocolul nr. 1 nu ar fi fost încălcate. În cazul în care statul pârât nu procedează la aceasta restituire în cel mult 3 luni de la data rămânării definitive a prezentei hotărâri, Curtea decide că el sa îi plătească reclamantei, cu titlu de daune materiale, o sumă ce corespunde valorii actuale a apartamentului.

47. Ținând cont de informațiile de care dispune asupra prețurilor de pe piața imobiliară locală și de elementele furnizate de părți, Curtea apreciază că cererea reclamantei cu titlu de daune materiale trebuie admisă integral și îi acorda 35.000 euro cu acest titlu.

48. În ceea ce privește cererea de daune morale, Curtea apreciază că desființarea Hotărârii definitive din 12 martie 2001 de către Curtea Supremă de Justiție a adus o atingere gravă dreptului reclamantei la respectarea bunurilor sale, cauzând un prejudiciu moral. Având în vedere totalitatea elementelor aflate în posesia sa și statuând în echitate, conform art. 41 din Convenție, ea îi alocă 2.000 euro cu acest titlu.

B. Cheltuieli de judecată

49. Fără a preciza vreo sumă sau a furniza documente justificative, reclamanta solicită și rambursarea cheltuielilor de judecată angajate în fața instanțelor interne.

50. Guvernul nu se opune să i se acorde reclamantei suma ce corespunde cheltuielilor angajate în procedura judiciară internă și în cea în fața Curții, în măsura în care aceste cheltuieli sunt necesare, susținute de documente justificative și au legătură cu cauza.

51. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care li s-au stabilit realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al cuantumului. În speță, ținând cont de încălcările constatate, care se referă numai la procedura de recurs în anulare în fața Curții Supreme de Justiție, precum și de elementele aflate în posesia sa referitoare la cheltuielile de judecată plătite de reclamanta în această procedură, Curtea apreciază că este rezonabil să i se acorde 100 euro cu acest titlu.

C. Dobânzi moratorii

52. Curtea consideră potrivit că rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de preț marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
CURTEA,
ÎN UNANIMITATE,

1. declară cererea admisibilă;
2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție;
3. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1;
4. hotărăște:

a)ca statul pârât sa îi restituie reclamantei apartamentul nr. 51, situat în București, Str. Fuiorului nr. 7, în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, conform art. 44 § 2 din Convenție;

b)ca, în lipsa acestei restituiri, statul pârât sa îi plătească reclamantei, în același termen de 3 luni, suma de 35.000 euro (treizeci și cinci mii euro) cu titlu de daune materiale;

c)ca, în orice caz, statul pârât sa îi plătească reclamantei suma de 2.000 euro (doua mii euro) cu titlu de daune morale, precum și suma de 100 euro (una sută euro) drept cheltuieli de judecată, plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit pentru sumele menționate mai sus, sume ce vor fi transformate în lei (ROL), la cursul de schimb valabil la data plății;

d)ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de preț marginal a Băncii Centrale Europene, valabilă în această perioadă, majorată cu trei puncte procentuale;

5. respinge cererea de satisfacție echitabilă pentru surplus.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 19 octombrie 2006 în conformitate cu art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Președinte,
Bostjan M. Zupancic

Grefier,
Vincent Berger